

Arrest

nr. 106 211 van 1 juli 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en oorspronkelijk van het district Ahmad Abad (provincie Paktia) afkomstig te zijn. U bent een etnische Pashtun. U bent niet getrouwd en bent gedurende 3 jaar naar school geweest. U verliet uw land van herkomst in 2009. Op 8 juli 2011 vroeg u in België het statuut van vluchteling aan.

Volgens uw verklaringen woonde u op zijn minst de laatste 10 jaar met uw familie in het dorp Qiamatai in het district Chamkani (provincie Paktia), maar behielden jullie in uw geboortedorp nog familiegronden en een huis. Uw vader bekleedde ondertussen de functie van schooldirecteur en u hield zich bezig met het hoeden van het vee. U had een vriend die bij het leger was, en toen die op een dag kwam te overlijden, begonnen ook voor u problemen te rijzen. U had immers de vader van uw overleden vriend

geholpen bij het zoeken naar een imam die bereid was hem te begraven. Tevens vergezelde u hem naar het districtshuis wanneer hij een klacht wilde indienen tegen de dorpsoudsten. Sadat Khan, de districtsgouverneur van Chamkani, die overigens een oude vriend bleek van uw eigen vader, nam u bij deze gelegenheid apart en waarschuwde u dat de taliban niet in hun nopjes waren omwille van uw solidariteit met uw vriend en zijn vader. U keerde huiswaarts en vertelde alles aan uw moeder. Een paar dagen nadien deden de taliban 's avonds een inval in jullie huis. Uw moeder slaagde er echter in u tijdig te verbergen in een koffer en de taliban dienden onverrichter zake af te druipen. Ook een tweede poging van de taliban om u te vinden, de avond nadien, was tevergeefs. Deze keer kon u zich immers tijdig verstoppen in de oven op jullie terras. Uw vader vond het onderhand echter welletjes en besloot u in handen van een smokkelaar te geven. Via Iran, Turkije en Griekenland, en na een repatriëring naar Iran, waar u anderhalf jaar verbleef, terug via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Italië en Frankrijk reisde u naar België waar u op 8 juli 2011 asiel aanvroeg. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u vervolging door de taliban vreest.

Ter staving van uw identiteit en uw asielaanvraag legt u een aantal documenten voor: het betreft een kopie van uw taskara; twee originele identiteitsdocumenten van uw vader en een attest van uw problemen, bevestigd door de districtsgouverneur, opgesteld op 22 qaus 1389 Afghaanse kalender (AK) (13 december 2010 Gregoriaanse kalender (GK)).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. Door tal van inconsistenties en tegenstrijdigheden, slaagt u er immers niet in uw relaas op een coherente en geloofwaardige manier weer te geven.

Zo kan bezwaarlijk worden voorbijgegaan aan de zeer opmerkelijke en tevens veelzeggende vaststelling dat uw relaas, zoals u dat – op overigens weinig overtuigende wijze – weergeeft tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, allerm minst consistent is met uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Waar u op de DVZ heeft willen laten uitschijnen dat u tewerkgesteld was als een “spion voor de Afghaanse autoriteiten”, dat u in die hoedanigheid “meldde wanneer de taliban naar uw dorp kwamen en waar zij zich bevonden”, dat u al deze informatie “altijd ging melden aan de politiecommandant van uw district” en dat u bovendien “betaald werd” voor deze informatie (zie vragenlijst DVZ, dd.13/07/2011, p.2 en p.3), draait u op het CGVS immers een volslagen verschillend draaiboek af. Op het CGVS zet u met name uiteen dat u eerder toevallig in aanvaring was gekomen met de taliban, toen u de vader van uw overleden vriend wou assisteren met de organisatie van zijn begrafenis en met dit doel een imam uit een ander dorp had ingeschakeld. U dikt verder aan dat dit “tegen islam was” volgens de taliban, en uw vriend bovendien “bij het leger was” (zie gehoorverslag CGVS, dd.07/02/2013, p.12, p.13, p.18). Beide versies van uw relaas zijn zodanig uiteenlopend, en zelfs ronduit tegenstrijdig, dat – ondanks de flauwe poging tot rechtvaardiging waarmee u uw relaas op het CGVS aanvangt: “in het begin heb ik het kort verteld” (CGVS, p.12) – hiermee de geloofwaardigheid van uw vrees voor de taliban volkomen op de helling komt te staan. Wanneer het CGVS u ter verantwoording roept en u voor de voeten werpt wat u op de DVZ heeft verkondigd, lijkt u zich van geen kwaad bewust en bevestigt u zelfs dat het inderdaad “geen spionage” betrof, maar “gewoon medewerking”, en tevens dat u “geen loon, maar gewoon een SIM kaart” had gekregen” (CGVS, p.13). Ook de vraag of u ooit informatie heeft doorgestuurd aan het districtshoofd ontlokt bij u geen bevestiging, maar louter een verwijzing naar een aspect van uw relaas dat overigens hoegenaamd geen relevantie in zich draagt, namelijk het feit dat u het districtshoofd op de hoogte had gesteld van een schijnbaar sektarisch incident tussen een lid van de Mangal stam en een Sjiitische bewaker van uw vaders school (CGVS, p.12 en p.16). Zoals reeds opgemerkt is dit nefast voor de geloofwaardigheid van uw vrees voor persoonlijke vervolging door de taliban.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat uw weergave van de gebeurtenissen, die nochtans de directe aanleiding vormden voor uw vertrek, namelijk de huiszoekingen door de taliban, nauwelijks het anekdotische overstijgt en dat bovendien tal van flagrante tegenstrijdigheden en inconsistenties deze indruk nog versterken. De bewering dat de taliban tot tweemaal toe uw huis doorzochten, op zoek naar u, en dat u hen in beide gevallen kon verschalken, omdat u zich respectievelijk had verstopt in een kleerkoffer en een broodoven schijnt het CGVS volslagen onzinnig toe. Gevraagd hoe u zich de eerste keer kon verbergen, als de taliban “direct binnenkwamen”, “langs de beide deuren”, blijft u aan de oppervlakte en werpt u het CGVS toe dat “uw moeder u had verborgen”. Wanneer het Commissariaat-generaal zich afvraagt of de taliban dan niet overal zochten, komt u tot het voor de

hand liggend besluit dat dit niet het geval was, en dat “uw moeder misschien in de weg stond” (CGVS, p.14). Dit houdt geen steek. Overigens is het opmerkelijk dat de koffer de ene keer “kleren” bevatte, en even later “een tapijt” (CGVS, p.16). Wat betreft de tweede huiszoeking, doet uw antwoord op de vraag waarom u niet meteen ver weg vluchtte en zelfs over jullie muur klom, andermaal de wenkbrauwen fronsen. “Het was donker en daarom niet mogelijk” en “het was niet nodig, want ik kon me verstoppen”, gaan als antwoord, met de bedenking in het achterhoofd dat u tenslotte nog maar de avond ervoor ternauwernood aan een arrestatie was ontsnapt, absoluut niet op. Ten slotte beweert u enerzijds ontegensprekelijk dat de taliban een eerste keer jullie huis binnendrongen “dezelfde nacht”, “toen u thuiskwam van het district” (CGVS, p.12 en p.18), maar verklaart u anderzijds, al even afgetekend, dat de taliban “na twee dagen” bij jullie zijn binnengevallen. Deze tegenstrijdigheden ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw vrees voor de taliban.

Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten. Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève en de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet geweigerd worden.

De documenten die u voorlegt (taskara, identiteitsstukken vader en brief van het districtscentrum) kunnen aan de bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag kunnen enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van plausibele en coherente verklaringen. Bovendien geeft u zelf toe dat de brief van het district op verzoek van uw vader werd opgesteld (CGVS, p.4), en dus een gesolliciteerd karakter heeft. Derhalve heeft deze geen bewijskracht. Overigens is het kenschetsend voor uw tentoongespreide desinteresse voor uw eigen asielaanvraag dat u volstrekt onkundig bent van de inhoud van het stuk (CGVS, p.4 en p.5). De taskara en uw vaders identiteitspapieren kunnen evenmin de geloofwaardigheid van uw relaas herstellen maar bevestigen enkel uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit de provincie Paktia dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in de provincie Paktia te ontlopen. Volgens het UNHCR vervalt immers voor mannelijke alleenstaanden (CGVS, p.9) de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). Bovendien dient opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoont dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u naar school bent geweest en dat u naast uw moedertaal Pashtu ook kennis van het Farsi heeft (CGVS, p.9). U kan ook schrijven – ter staving hiervan uw vloeiende handtekening op de adresbevestiging (CGVS, p.3) – en dat u kan lezen lijkt u eerst te ontkennen maar even later toch te willen toegeven (CGVS, p.9). Overigens dient in dit verband te worden opgemerkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw bewering slechts tot het derde jaar naar school te zijn geweest. Gezien uw vader “al heel lang” (CGVS, p.6) leraar en directeur was van de lokale school, en uw jongere broer ook naar school gaat (CGVS, p.8), kan er redelijkerwijs worden aangenomen dat u eveneens meer dan drie jaar naar school bent geweest. U schetst doorheen het gehoor verder een beeld van uw familie, waaruit naar voren komt dat die allesbehalve onbemiddeld is. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw vader er in geslaagd is een aanzienlijk bedrag bij elkaar te brengen in een zeer korte tijdspanne (CGVS, p.12). De vaststellingen dat u regelmatig contact houdt met uw familie (CGVS, p.8), dat u desalniettemin met stelligheid volhoudt dat uw familie in het district Ahmad Abad “een huis en gronden” – overigens “veel”, zoveel dat u “niet weet hoeveel precies” (CGVS, p.7) – bezit, die niet zijn moeten verkocht worden om uw reis te bekostigen (CGVS, p.11), dat uw ooms aan vaderszijde een houthandel runnen (CGVS, p.8), dat uw ouders bovendien eigenaar zijn van een eigen huis in het dorp Qiamatai (CGVS, p.7), dat u hoeder was van een kleine kudde schapen (CGVS,

p.10) en dat uw vader ten slotte al heel lang het leraars- en directeursambt uitoefent (CGVS, p.6), lijken deze indruk te sterken. In dit opzicht, en met deze vaststellingen in het achterhoofd, kan er dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u heden als volwassen, alleenstaande man in staat bent om u in de nabijgelegen stad Kabul te vestigen om u aan de algemene situatie in de provincie Paktia te onttrekken. Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Kabul zou gevisieerd worden. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Bijgevolg kan in casu de veiligheidssituatie in Kabul bekeken worden.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald brembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd.

Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: het vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De verzoekende partij betwist dat zijn verklaringen bij het CGVS en zijn eerdere verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken tegenstrijdig zijn.

De Raad wijst erop dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij en het is een summiere samenvatting ervan. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summiere samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal.

In zijn Vragenlijst verklaarde verzoeker: *"Ik werkte als spion voor de Afghaanse autoriteiten. Ik meldde wanneer de Taliban naar ons dorp kwamen en waar zij zich bevonden. Ik ging altijd alles melden aan de politiecommandant van ons district."* Dit zou de reden zijn van de inval van Taliban in verzoekers woning.

Tijdens het eerste spontane deel van verzoekers gehoor doet verzoeker geen melding van bovenvermelde functie van spion of informant voor de Afghaanse overheden. Verzoeker stelt zelfs dat hij voorheen nooit in het districtshuis geweest was, maar op dat ogenblik het districtshoofd hem zijn telefoonnummer gaf. Later (p. 16) stelt verzoeker dat hij maar één maal informatie doorstuurde aan het districtshoofd, namelijk toen de bewaker bij de school van zijn vader meldde dat er een bom geplaatst was.

De reden voor de inval van de taliban in verzoekers woning zou het feit zijn dat hij voor zijn vriend militair een imam in een ander dorp zou gehaald hebben voor diens begrafenis en dat hij zo iets tegen de taliban gedaan zou hebben (p. 12).

De Raad stelt vast dat deze verklaringen niet eensluidend en coherent zijn en de verzoekende partij in dezen in haar verweer niet overtuigt.

De Raad meent ook dat de omstandigheden van de eerste huiszoeking niet overtuigend zijn waar de bestreden beslissing terecht stelt: *"Gevraagd hoe u zich de eerste keer kon verbergen, als de taliban 'direct binnenkwamen', 'langs de beide deuren', blijft u aan de oppervlakte en werpt u het CGVS toe dat 'uw moeder u had verborgen'. Wanneer het Commissariaat-generaal zich afvraagt of de taliban dan niet overal zochten, komt u tot het voor de hand liggend besluit dat dit niet het geval was, en dat 'uw moeder misschien in de weg stond' (CGVS, p.14). Dit houdt geen steek. Overigens is het opmerkelijk dat de koffer de ene keer 'kleren' bevatte, en even later 'een tapijt' (CGVS, p.16)."*

Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat men in de islamitische traditie geen vrouwelijke spullen doorzoekt, blijkt niet dat de kist waarin verzoeker verborgen zou zijn 'vrouwelijke spullen' betreft en kan een tapijt bezwaarlijk als vrouwelijke spullen beschouwd worden. De verzoekende partij overtuigt in deze niet.

Waar de bestreden beslissing stelt *"Ten slotte beweert u enerzijds ontegensprekelijk dat de taliban een eerste keer jullie huis binnendrongen 'dezelfde nacht', 'toen u thuiskwam van het district' (CGVS, p.12 en p.18), maar verklaart u anderzijds, al even afgetekend, dat de taliban 'na twee dagen' bij jullie zijn binnengevallen. Deze tegenstrijdigheden ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw vrees voor de taliban."* wordt dit door verzoeker evenmin weerlegd.

Daar waar verzoeker een brief van het districtshoofd voorlegt, wijst de Raad erop dat wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257(c)).

Daarenboven blijkt uit de vertaling van dit stuk (gehoor, p. 4) dat de inhoud ervan op vage en algemene wijze bevestigt dat verzoeker problemen heeft met de taliban. Ook dit overtuigt niet.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet (subsidiäre beschermingsstatus). Verzoeker betwist ook dat hij over een intern vluchtalternatief in Kabul zou beschikken.

De bestreden beslissing stelt: "Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit de provincie Paktia dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in de provincie Paktia te ontlopen. Volgens het UNHCR vervalt immers voor mannelijke alleenstaanden (CGVS, p.9) de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). Bovendien dient opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoont dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u naar school bent geweest en dat u naast uw moedertaal Pashtu ook kennis van het Farsi heeft (CGVS, p.9). U kan ook schrijven – ter staving hiervan uw vloeiende handtekening op de adresbevestiging (CGVS, p.3) – en dat u kan lezen lijkt u eerst te ontkennen maar even later toch te willen toegeven (CGVS, p.9). Overigens dient in dit verband te worden opgemerkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw bewering slechts tot het derde jaar naar school te zijn geweest. Gezien uw vader "al heel lang" (CGVS, p.6) leraar en directeur was van de lokale school, en uw jongere broer ook naar school gaat (CGVS, p.8), kan er redelijkerwijs worden aangenomen dat u eveneens meer dan drie jaar naar school bent geweest. U schetst doorheen het gehoor verder een beeld van uw familie, waaruit naar voren komt dat die allesbehalve onbemiddeld is. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw vader er in geslaagd is een aanzienlijk bedrag bij elkaar te brengen in een zeer korte tijdspanne (CGVS, p.12). De vaststellingen dat u regelmatig contact houdt met uw familie (CGVS, p.8), dat u desalniettemin met stelligheid volhoudt dat uw familie in het district Ahmad Abad "een huis en gronden" – overigens "veel", zoveel dat u "niet weet hoeveel precies" (CGVS, p.7) – bezit, die niet zijn moeten verkocht worden om uw reis te bekostigen (CGVS, p.11), dat uw ooms aan vaderszijde een houthandel runnen (CGVS, p.8), dat uw ouders bovendien eigenaar zijn van een eigen huis in het dorp Qiamatai (CGVS, p.7), dat u hoeder was van een kleine kudde schapen (CGVS, p.10) en dat uw vader ten slotte al heel lang het leraars- en directeursambt uitoefent (CGVS, p.6), lijken deze indruk te sterken. In dit opzicht, en met deze vaststellingen in het achterhoofd, kan er dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u heden als volwassen, alleenstaande man in staat bent om u in de nabijgelegen stad Kabul te vestigen om u aan de algemene situatie in de provincie Paktia te onttrekken. Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Kabul zou geïsoleerd worden. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Bijgevolg kan in casu de veiligheidssituatie in Kabul bekeken worden."

Artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Er is geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen."

De verzoekende partij vervolgt in haar verzoekschrift: "Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Afghanistan trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Afghanistan is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de commissaris- generaal hiervan op de hoogte dient te zijn.

Ter illustratie haalt verzoeker de volgende internetartikelen aan van Amnesty International waar de actuele situatie in Afghanistan gedetailleerd wordt beschreven ("Amnesty International- year report 2012", <http://www.amnesty.org/fr/region/afghanistan/report-2012>)."

De verwerende partij legt ter zitting een update neer van de reeds in het administratief dossier neergelegde informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan, meer bepaald de

Subject related Briefing, "AFGHANISTAN", "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 (update 21 maart 2013) en de Subject related Briefing, "AFGHANISTAN", "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012 (update 22 maart 2013).

Met het akkoord van de verzoekende partij wordt de verdere behandeling van de zaak uitgesteld tot het einde van de zitting teneinde de verzoekende partij kennis te laten nemen van de bovenvermelde updates. De verzoekende partij verklaart kennis genomen te hebben en wijst erop dat deze informatie een zeer pessimistisch beeld geeft over de situatie in Afghanistan, dat er veel burgerslachtoffers vallen, dat er op vele plaatsen geen effectief beroep gedaan kan worden op de bescherming van het centrale gezag en is van mening dat er in Afghanistan een situatie heerst die de verlening van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet rechtvaardigt.

De bestreden beslissing stelt: *"Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berymbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."*

Deze analyse wordt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt en tot haar pleidooi ter zitting, met betrekking tot de situatie in Kabul bevestigd door de bovenvermelde update van de aan het administratief dossier toegevoegde SRB *"Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013*, p. 8-11.

Verzoeker weerlegt het motief van de bestreden beslissing waaruit een redelijk vestigingsalternatief rekening houdend met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker blijkt niet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze beoordeling niet meer redelijk zou zijn op het ogenblik van het oordeel van de Raad.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven (RvS 11 mei 2012, nr. 8472 (c)). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

2.4. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsverplichting.

De verzoekende partij vangt haar middel aan met een theoretische bespreking van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad wijst erop dat een louter theoretische omschrijving van een juridisch begrip, zoals de motiveringsplicht, niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit beginsel geschonden zou zijn. De verzoekende partij dient met concrete argumenten de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.5. De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen

aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

G. de MOFFARTS